

МЪЖЪТ ОТ
САНКТ
ПЕТЕРБУРГ

КЕН ФОЛЕТ

МЪЖЪТ ОТ
САНКТ
ПЕТЕРБУРГ

Артлайн Студиос
София, 2015

KEN FOLLETT
THE MAN FROM ST. PETERSBURG

copyright © Ken Follett, 1982

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
МЪЖЪТ ОТ САНКТ ПЕТЕРБУРГ
Артлайн Студиос 2015
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © 2015 Боряна Даракчиева
Редактор: Грета Петрова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел: +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-038-8

„Човек не може да обича човечеството. Човек може да обича само хора.“

Греъм Грийн

ПЪРВА ГЛАВА

Беше ленив неделен следобед – точно такива следобеди обичаше Уолдън. Той стоеше до отворения прозорец и гледаше към парка. Обширната морава беше осяяна със стари дървета: шотландски бор, два могъщи дъба, няколко кестена и върба, която приличаше на глава с момичешки къдри. Слънцето беше високо и дърветата хвърляха тъмни, прохладни сенки. Птиците се бяха умълчали, но от цъфналото пълзящо растение до прозореца долиташе доволното жужене на пчелите. Къщата тънеше в тишина. Повечето слуги бяха в следобедна почивка. Днес единствените гости бяха брат му Джордж, съпругата му Клариса и техните деца. Джордж бе излязъл на разходка, Клариса си легна, а децата не се виждаха никъде. Уолдън се чувстваше добре: в църквата беше с редингот, разбира се, а след час-два щеше да сложи бяла папийонка и фрак за вечеря, но междувремето му беше много удобно с костюма от туид и ризата с мека яка. „Ако Лидия посвири на пиано довечера, това ще е един съвършен ден“, помисли си той.

Обърна се към жена си:

– Ще посвириш ли след вечеря?

Тя се усмихна.

– Щом искаш.

Уолдън чу шум и пак се извърна към прозореца. В края на алеята, на около четиристотин метра от къщата, се появи кола. Уолдън

усети леко раздразнение, като болката, която го жилеше в десния крак, преди времето да се развали. „Защо един автомобил трябва да ме дразни?“, помисли си. Нямаше нищо против автомобилите – той самият притежаваше ланчестър и редовно пътуваше с него до Лондон, – но през лятото те бяха ужасно недоразумение в селото, защото вдигаха облаци прах, когато профучаваха по черния път. Уолдън възнамеряваше да покрие с чакъл около двеста метра от пътя. Обикновено не би се колебал, но пътищата не бяха негова отговорност от 1909 г., когато Лойд Джордж основа Службата за пътищата. И сега осъзна, че точно това е източникът на раздразнението му. Колко типично за управлението на либералите: вземаха пари от него, за да направят с тях онова, което той и бездруго щеше да направи, а после не го правеха. „Сигурно накрая сам ще асфалтирам пътя“, помисли си Уолдън; просто се въбесяваше, че трябва да плаща два пъти за едно и също нещо.

Колата зави на чакъла пред къщата и спря шумно и с друсане пред южната врата. Изгорелите газове се понесоха към прозореца и Уолдън задържа дъха си. Шофьорът – с шлем, очила и кожено яке – отвори вратата на пътника. От колата слезе нисък мъж с черно палто и черна филцова шапка. Уолдън го позна веднага и сърцето му се сви: със спокойния летен следобед беше свършено.

– Уинстън Чърчил – каза той.

– Колко смуцаващо – отвърна Лидия.

Уолдън не успяваше да се отърве от този човек. В четвъртък беше получил бележка от него и не ѝ обърна внимание. В петък Чърчил се обади в лондонския му дом и му бе казано, че графът не е у дома. Сега идваше чак в Норфолк в неделя. Но отново щяха да го отпратят. Нима си мислеше, че упоритостта му е особено впечатляваща?

Не обичаше да е груб с хората, но Чърчил си го заслужаваше. Либералното правителство, в което той беше министър, бе предприело злостна атака срещу самите основи на английското общество – наложи данъци на недвижимото имущество, подкопаваше Камарата на лордовете, искаше да отстъпи Ирландия на католиците, кастрираше Кралския флот и се поддаваше на изнудването на профсъюзите и проклетите социалисти. Уолдън и приятелите

му не възнамеряваха да си стиснат ръцете с подобни хора.

Вратата се отвори и Причард влезе в стаята. Той беше висок лондончанин с пригладена с брилянтин черна коса и излъчваше доста фалшиво достолепие. Като момче беше избягал от дома си и с кораб бе стигнал до Източна Африка. По онова време Уолдън беше на сафари там и го нае да наглежда местните носачи. Оттогава бяха заедно. Сега Причард беше техният иконом, местеше се с тях от къща на къща и бе негов приятел, доколкото един слуга може да ти е приятел.

– Първият лорд на Адмиралтейството, милорд – обяви Причард.

– Не съм си у дома – отвърна Уолдън.

Причард явно се смути. Не беше свикнал да отпраща министри. „Икономът на баща ми щеше да го направи, без да му мигне окото“, помисли си Уолдън, но старият Томсън отдавна беше в пенсия и отглеждаше рози в градината на малката си къща в селото, а Причард така и не бе успял да придобие неговото достолепие.

Причард започна да завалва просташки думите, както винаги, когато беше напълно отпуснат или много притеснен:

– Господин Чърчил каза, че вий тъй ще кажете, сър, и вика да ви дам т’ва писмо. – Държеше поднос с някакъв плик.

Уолдън *не* обичаше да го притискат така, затова му се сопна:

– Върни му го... – Но спря и се загледа в надписа на плика. В едрия, четлив и силно наклонен почерк имаше нещо познато. – О, господи! – ахна той.

Взе плика, отвори го и извади лист плътна бяла хартия, сгънат на две. В горния му край с червено беше отпечатан кралският герб.

Бъкингамски дворец

1 май 1914 г.

*Скъпи ми Уолдън,
Ще се срещнеш с младия Чърчил.*

Джордж

– От краля е – съобщи Уолдън на Лидия.

Тя се изчерви от смущение. Беше проява на *прекалено* лош тон да въвличаш монарха в подобно нещо. Уолдън се почувства като ученик, на когото са казали да спре да се дърли с другарчетата си. За миг се изкуши да пренебрегне и краля, но последствията... Лидия вече нямаше да бъде приемана от кралицата, хората нямаше да канят семейство Уолдън на приемите, на които присъства член на кралското семейство, и най-лошото – дъщеря му Шарлът нямаше да бъде представена в двореца като дебютантка. Социалният им живот щеше да претърпи катастрофа. Със същия успех можеха да се изселят в чужбина. Не, неподчинението на краля беше немислимо.

Уолдън въздъхна. Чърчил го беше победил. Това донякъде бе облекчение, защото вече имаше идеалното извинение и никой не би го обвинил. „Писмо от краля, старче – щеше да каже. – Нищо не можех да направя.“

– Покани господин Чърчил – рече той на Причард.

После подаде писмото на Лидия. Либералите наистина не разбираха как трябва да функционира една монархия.

– Кралят просто не е достатъчно твърд с тези хора – измърмори Уолдън.

– Това вече става ужасно отегчително – отвърна Лидия.

Уолдън обаче си помисли, че тя изобщо не е отегчена, всъщност дори го намира за вълнуващо, но го казва, защото така би трябвало да се изразява една английска графиня и тъй като не беше англичанка, а рускиня, обичаше да си служи с типично английски фрази, както човек, който говори френски, често повтаря *alors* и *hein*?

Уолдън отиде до прозореца. Колата на Чърчил още потракваше и вдигаше пара пред къщата. Шофьорът стоеше до нея с ръка на вратата, сякаш я удържаше като кон, за да не се запилее нанякъде. Няколко слуги го зяпаха от безопасно разстояние.

Причард пак влезе и оповести:

– Господин Уинстън Чърчил.

Чърчил беше на четирийсет, точно десет години по-млад от Уолдън. Той бе нисък, строен мъж, облечен, според Уолдън, твър-